

Vinogradniki, varujte svoje vinograde proti mrazu!

Letošnja zima je napravila pri nas na trsu mnogo škode. Bati se je pa, da nam pomladanski mraz uniči se to, kar je zdravo ostalo.

Vsako ve, kako škoduje vinogradu in sadonosniku pomladanski mraz in znano je, da je mogoče odvrniti to škodo v nekaterih slučajih z izdatnim kajenjem, ako se kadi (kuri) v pravem času splošno in istočasno. Opomniti je pa, da je uspešno samo skupno postopanje. V mariborski in ptujski okolici so se vinogradniki že lansko leto združili in osnovali skupno obrambo proti mrazu. V ta namen so prevzeli nekateri posestniki dolžnost, da bodo natančno opazovali, ali proti mrazu, ter da v tem slučaju obvestijo svoje sosede s streljanjem. In enako bi se lahko organizirali povsod. Bode-li mraz ali ne, se lahko določa po solnčnem zahodu iz nalašč za to pripravljene toplomerov. Te prodaja Jožef Jaborka (Dunaj, IV., Freihaus) in stane eden s poštnino vred 6 K 90 v. Kaže toplomer, da se je prihodnje jutro bati mraza, ustreliti opazovalec ob pol osmih zvečer enkrat, kaže pa, da bode gotovo mraz, ustreliti dvakrat iz strelne, oziroma opazovalne postaje v znamenje, da morajo biti vinogradniki pripravljene za kurjatev, kajenje.

V vsakem slučaju, je-li zvečer čuti eden ali dva strela, je treba biti vinogradnikom pripravljene za kurjatev, oziroma kajenje.

Ako se je bati mraza, gledajo opazovalci po noči večkrat na toplomer in če kaže ta isti eno stopinjo nad ničlo in je videti, da bode živo srebro vedno bolj padalo, ustreliti trikrat iz strelne postaje. Trikratni strel je znamenje, da proti mrazu in da je takoj potrebno iti kuriti (kaditi).

Za kajenje (kurjatev) potrebne stvari je torej že preje treba imeti pripravljene v kupih pod vinogradom in v grabicah ter na potih v njem. Kuriti je najboljši s stvarmi, ki dajo mnogo vlažnega dima. Take stvari so mokro listje, zeleno vejčje, grmovje, rožje, plevel (drač), gnoj itd. Treba je napraviti velike kupe teh stvari in sicer, čim več, tem bolje. Glavna stvar je, da se močno kadi.

Kurili (kadili) naj bi vsi, ki imajo vinograde. Ako samo nekateri to store, ne pomaga veliko. Tudi sadonosniki lahko na ta način obvarujemo škode.

Kaditi je treba, dokler ni solnce vzšlo. Ako začne med kajenjem močnejše veter pihati ali če se pooblači, naj se ognji zopet ugasnejo, ker se ni treba več bati mraza in da se kurivo prihrani za prihodnjico.

Ako se pooblači nebo, ko se je zvečer enkrat ali dvakrat ustrelilo, ali ako začne potem veter pihati, tudi najbrž ne bo mraza; vendar je paziti ali se po noči ne ustreliti trikrat v znamenje, da je treba začeti kuriti (kaditi).

Ako se ohladi na tri ali več stopinj pod ničlo, kar se pripeti pri nas ob tem času redkokdaj, tudi kajenje ne zabrani, da ne bi zmrznilo v vinogradih. To se omeni zato, da ne bi mislili, da je kajenje sploh zastoj.

Vinogradniki! Združite se torej in osnujte skupno obrambo proti mrazu, ter ako bode treba, pridno kurite in kadite.

Trud in stroški za to delo so v primeru morebitne škode neznatni.

Ptuji, dne 13. aprila 1907.

Jože Zupanc, deželni, vinarski inštruktor v Ptuj.

Narodno gospodarstvo.

Tržne vesti. Rujava barva žitnih polj se je vsled toplega solnca umaknila zeleni in danes se glase vsa poročila ugodno, ker dolga in huda zima ni napravila nobene škode. Promet je jako neznaten, ker konsum nikakor ne oživi tržišča, in vsled tega moramo javljati o popuščajoci tendenci. Svetovna tržišča si istotako ne morejo opomoči, ker blaga je dovolj. Posebnih sprememb tedaj ne moremo pričakovati. Pšenica ni mogla vstrajati, ampak je morala popustiti. Konsum je brez zanimanja, vsled tega je tudi promet neznaten. Rž, oves in turšica so stalni. Otrobi so znova dvignili cene, ker je konsum jako živahen. Zaloge so neznatne in to pomore otrobom do višjih zahtev. Mast. Visoke cene zadnjih tednov se niso vzdržale. Kože in usnje so nespremenjene, vendar so cene kozham nekoliko nazadovale. Hmelj. Promet se premika v skromnih mejah in mnenje nikakor ni živahno, vsled tega je tendenca slaba. Živina (Dunaj). Mesarjem nikakor ne moremo napraviti veselja, da bi poročali o višjih cenah, kajti dovedlo se je mnogo več živine, kakor pa kupilo. Cene so ponovno padle, vključno temu se pa konsum nikakor ni hotel pojaviti. Večina dovedene živine se ni prodala. Bakrena žica. Vsled nazadovanja sirovin, so znižale tovarne osnovne cene žice za 8 do 10 kron. Osnovna cena je danes 320 K 50 vin. za met. stot. Židani trakovi so se podražili za 10% ter so sirovine vedno dražje. Bakrena pločevina je istotako postala cenejša ter je osnovna cena danes K 325 za 100 kg, torej znaša znižanje 10 K. Kavčuk nameravajo dvigniti v ceni, ker sirovine so vedno dražje in nikakor ne zadostujejo potrebi.

Eksportna zadruga za zelenjavo. V St. Andražu pri Gorici imajo kmetje ekportno (izvažalno) zadrugo za zelenjavo. Ta zadruga izvaja med kmetovalci v goriški okolici veliko zanimanje,

ki upajo, da prinese boljše čase posebno glede krompirja, ki se je lansko leto prodajal po sramotni ceni 3-4 K kvintal. Govornik je povedal, da se vsako leto izvozi do 550 vagonov krompirja, v zadrugo pa da je pristopilo dosedaj okoli 400 kmetovalcev, ki pridelajo le za 400 vagonov krompirja.

Književnost.

Smarnice za l. 1907. „Katoliška Bukvarna je izdala za tekoče leto lepe Smarnice: Devica verna. Spisal I. Godec, župnik v pokoju. — Smer za letošnje Smarnice je popolnoma nova. Gospod pisatelj je čutil potrebo spisati apologetične Smarnice. Nobena družba na svetu — pravi pisatelj — nima toliko sovražnikov, kakor katoliška cerkev. Cele trume laži-učenjakov vstajajo in skušajo ovrči resnice naše svete vere. Tudi med narodom se čestokrat slišijo govornice proti veri. Sramotno je, če tako govorjenje poslušša veren mož, pa ne ve naglo odgovoriti in zavrniti onega, ki govori zoper verske resnice. Za to naj bodo te Smarnice v poduk, kako je treba braniti sv. vero proti raznim krivim prerokom. Razvidno je iz tega, kako času primerna je snov, katero je izbral gosp. pisatelj za svoje Smarnice. Da je knjiga priročnejša, opustil se je tudi molitvenik, ki je bil navadno priložen Smarnicam. Cena vezani knjigi je 1 K 80 v, s poštnino 1 K 92 v. Dobiva se v Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

Drobtinice.

d Čuden samomor. V Vel. Varaždinu je prišel po noči k vojaškemu skladišču mladenič L. Seres ter začel klicati: „Zažgem vam skladišče!“ Vojak je v temi zaklical trikrat stoj, a ker se je Seres le bližal, ustrelil je dvakrat ter ga zadel v prsi. Pri njem so našli listič, da se je hotel ustreliti, a ni imel sam poguma za to.

d Ne kumuj ciganu. Pred nekoliko dnevi je prišla v selo Jalševac na Hrvatskem neka ciganka ki kmetu Cenuku Prežcu ter ga prosila, naj bo za botra otroku njene sinuhe. Sin Cenuka Prežca je ponudbo vsprejel. No prebrisan ciganka je takoj rekla, da hoče dati botru lep dar, v Dubravi da je zakopanih 1000 goldinarjev, kateri denar je pa zaklet, tako da ga ne smejo cigani dvigniti. Stari boter naj jej da 100 goldinarjev in naslednjega dne prejme od njenega moža tisoč goldinarjev. In v resnici je Cenek Prežec verjel ciganki ter je sledečega dne šel s svojim sinom no „zakleti tisočak.“ Ko je prišel po denar v Dubravo, na dogovorjeno mesto, je Prežec izročil ciganki sto goldinarjev; cigan mu je dal vrečico „zakletega denarja“, in Prežec je bil vesel, da je napravil tako dobro kupčijo, in to ni šala, prejeti za sto goldinarjev kar tisočak. Ali ko je hotel Prežec oditi z denarjem domov, so izza grmovja skočili cigani, kričeči: to je naš denar, kam ga neseš — in Cenek Prežec je moral dati vrečico ciganom nazaj; pa hajd brzo proti domu stari in pa mlaki, samo da nista njuna pleče očutila ciganskih batin. In tako je stalo kumstvo Cenuka Prežca s cigani — sto goldinarjev.

d Smodnik. Na kolodvor v Brno je prispel s tovornim vlakom vagon smodnika. Voz je bil zavarovan in plombiran, kakor zahtevajo predpisi. Tudi predpisane spremnice so došle z njim. Takoj so voz odpeli ter ga previdno odpeljali na stranski tir. Na to so vojno oblast obvestili, da je došel smodnik. Prišel je poročnik s šestimi vojaki, ki so celo noč stražili voz, kakor zahtevajo predpisi. Daleč na okrog se ni smel nihče pokazati z gorečo smodko ali pipo. Drugo jutro je poslala vojaška oblast oddelek vojaških vozarjev z nekaterimi vozmi, da odpeljejo smodnik. Najprej so pregledali plombe, ki so bile nepoškodovane. Nato so previdno odprli voz in vanj so stopili vojaki, da izkladajo sodčke s smodnikom. Toda sodčki niso bili podobni takim, v kakršnih se navadno prevaža smodnik. Poveljnik je dal previdno odpreti eden sodček. V njem je zagledal — kuhane slive. In istotako so bili tudi ostali sodčki napolnjeni s tako sladko kašo. Pravi voz s smodnikom se je vozil celo noč brez opreznosti naprej, dočim so slive skrbno stražili vojaki.

d Braten iztaknil oko. Grozna nesreča se je pripetila v Senavu na Češkem. V odsotnosti roditeljev je dvehletni deček sunil svojemu osem tednov staremu bratcu nož v oko. Mati, ki je takoj pritekla vsled strašnega vpitja v sobo, je izvlekla nož, ki je globoko obtičal v glavi. Otroka ne bo možno rešiti.

d Vera je zasebna stvar, vedno povdarjajo socialdemokrati. Toda kako pa je s to trditvijo v resnici, kaže jasno sledeči slučaj: Berolinsko deželno sodišče je obsodilo ključavničarje Gürtler, Schulz in Kubon, člane socialdemokratske organizacije, radi sramočenja katoliške cerkve. V isti delavnici so delali bratje Keller, ki so jih obtoženci žalili na najsurejši način s „katoliškimi psi“. „katoliškimi svinjami.“ Gürtler in Schulz sta dobila vsak po štirinajst dni, Kubon tri tedne zapora.

d Zaljubljeni nemški princ. Cesar Viljem je naznanil ameriškemu poslaniku, da gre njegov 19-letni sin Avgust Viljem jeseni za eno leto na hvardsko vseučilišče v Ameriko. Princ se je namreč strastno zaljubil v svojo sestrično, princezino Aleksandro Viktorijo iz Šlezvik-Holštajna ter zaupal svoje srčne boleznij svojemu očetu. Cesar pa mu je rekel, da je še premlad, da bi smel misliti že na ženitev, temuče se naj še uči. Princ je ubogal ter res šel na vseučilišče v Bonn. Tam pa je nekega

dne izvedel, da snubi njegovo izvoljenko neki nemški veliki vojvoda. Brez dovoljenja in brez vednosti svojega varuha se je vrnil v Berlin ter iznova povedal očetu, da ne more živeti brez princezinje, posebno bi ne mogel preboleti, da bi jo kdo drugi dobil za ženo. Cesar je zaljubljenemu sinu obljubil, da se bo posvetoval s cesarico. Cesarica je pristala k temu pod pogojem, da bo poroka šele leta 1909. In da laglje prebije to dobo preizkušnje, oditi mora princ v Ameriko studirat.

d Koliko se porabi na svetu šivank? Človek ne bi verjel, koliko tega neznatnega orodja je v svetovnem prometu. Vsak dan se porabi na svetu 200 milijonov šivank, kakor je izračunal list „Kosmos“. Amerika, Anglija in Nemčija so glavne izdelovalteljce šivank. Do polovice 16. stoletja je Nemčija sama preskrbovala svet z različnimi iglami. Pazuje je Anglija zaslovela in prevzela glede šivank glavno ulogo na svetovnem trgu, a sedaj si je zopet Nemčija priborila zmago. Dokler je bila Anglija prva, izdelalo se je v angleških tovarnah 50 milijonov šivank na dan, sedaj je Nemčija na prvem mestu, ima 70 tovarn za šivanke ter izdelala 200 ml. šivank na teden. V Aberskem okraju predelajo na leto 700 do 800 tisoč kilogramov žice v 4 in pol milijard šivank ter izkupijo zanje 6 milijard mark.

d Izvršil je samomor, ker ga je pekla vest. V Zoldvartkotu na Ogrskem je učitelj Sarssy nedavno nekega učenca tako pretepel, da je isti obolel. Zdravnik je priobčil učitelju, da za dečka ni nobene rešitve in da mora isti radi dobljenih poškodovanj umreti. V soboto popoludne je slišal učitelj v šoli, da dotičnemu dečku zvoni mrtvaški zvonec. Odšel je na to iz razreda v svoje stanovanje ter se tamkaj ustrelil. Sarssy je iz ugledne rodbine in poučeval je na tamonjši šoli že nad 20 let.

d Ustrojena človeška koža. Malo znano je, da se da tudi človeška koža ustrojiti in porabiti v razne namene. Usnje je zelo trpežno, toka malokdaj se da to izvršiti, ker se redko dobi na razpolago človeška koža. Vendar ima Mr. William Hansell v Filadelfiji celo sedlo, ki je narejeno iz ustrojene človeške kože, ki je jako debela in močna in prirejeno iz moške kože. Ženska koža je izdatno tanjša in pa manj trpežna. Toda tudi Hansell je doživel čudovite stvari s svojim sedlom. Strojar je dobil kožo že ustrojeno in bil preverjen, da je to koža neke nepoznane mu živali. Toda, ko je izvedel za resnico, dela ni hotel izvršiti. Izročiti je moral delo drugemu sedlarju, kateremu seveda naravno ni povedal, kakšno usnje mu je prinesel. — Ustroji se človeška koža istotako kot vsaka druga koža. Čudovito je, da letoviranje ostane nepoškodovano.

Maša sv. Vaclava.

(Konec.)

(Iz „Malostranskih pripovedek“ Jana Nerude poslovenil Podravski.)

Notri je bila starinarska pisava in na vrsticah črne in rudeče sekirice z napevi. Podobni psaltir je moral biti jako težak, kar sem sodil po tem, da ga slabotni tenorist iz gradu ni mogel premakniti z mesta. Mi, fantalini, smo tega tenorista prezirali in ako je bilo treba vzeti katerega od teh psaltirov, je to učinil zmerom le debeli, rudeči basist, pa še ta je vsakokrat zastokal pri tem. Tega basista smo imeli vsi radi, njegov globok glas nas je prevzemal tako, kakor bi bil preko našega telesa prehajal ves godbeni tok in kadar se je prirejal spreved, pa smo si vsi prizadevali biti kolikor le mogoče blizu njega. Zlasti je tukaj za menoj stal vedno pri pozni službi božji, in raz njegove knjige sta pela še druga dva basista, toda nikakor ne tako odlično. Za en korak na levo sta stala navadno dva tenorista, toda kaj je to — tenorist! No, enega izmed njih, onega, ki je bil manjši, smo vsi zelo spoštovali.

On je tudi nabijal po bobni, in za nas je nastal najslovesnejši trenotek taktat, ko je on vzel v roke paličice ter ob enem z njim gospod trgovec Rajko, lastnik hiše „kamenite ptice“, si nastavlil k ustom trombo.

Še nekoliko dalje na levo so stali pevci, a sredi njih vsemogočni „regent“ (zbiorovodja). Zdi se mi, da še sedaj čujem njegov pouk pred pričetkom sv. maše, šelest razdavanih napevov, zvonjenje zvončkov od zunaj; evo zažvenkljal je zvonček v zakristiji, orgle zapoje z glodokimi in presunljivimi glasovi „preludija“, od katerega se potrese vsa cerkev; „regent“ nategne vrat proti glavnemu oltarju; na to jame mahati s kviško dvignjeno paličico in takoj se oglasi polna prekrasna slovesna godba „Kyrie“, ki se razlega pod cerkveni strop. Slišal sem petje pevcev, godbo in prisostoval v domišljiji čeli službi božji do same „Dona nobis pacem“, in nikdar, nikdar, se mi zdi, ona ni bila, kakor bi morala biti, izvršena tako dobro, kakor se je predstavljala v moji domišljiji; bas je donel mehko in sleherni hip so se v te valove glasov vsipali bobeni in tromba.

Ne vem, kako dolgo je trajala v domišljiji se mi predstavljajoča sv. maša, toda meni se je zdelo nekekrat, da sem sredi njenih vzvišenih glasov začul bitje stolpne ure. Kmalu na to pa sem znovi začutil presunljiv hlad ter nehote vstal raz svojega sedeža.

Na višini vsega glavnega dela cerkve se je dvigala lahna srebrna zarja. Skozi mnogoštevilna okna je kukala zvezdnata noč ter nemara prešinjala tudi mesečna svetloba.

Stal sem zgoraj na hodniku ter gledal v cerkev. Na to sem globoko vzdihnil in moja pljuča so

se napolnila s povsem posebnim zrakom, prenapolnjenim z blago vonjavo in vlago, kakoršna se navadno nahaja v cerkvah.

Nad menoj se je razprostiral velik mramornast „mavzolej“, altarju nasproti je blestela druga večna luč, in po zlatih stenah altarja je sedaj pa sedaj preletel lahen rudast odsev. Jaz sem se še zmerom nahajal v pobožnem razpoloženju.

Kakšna bo neki služba božja sv. Vavclava? Predno se začne, se gotovo ne oglasi zvonček, zakaj njega bi vtegnili slišati ljudje in takrat bi zginjala poetična tajinstvenost.

Nu, mogoče je, da zažvenkija zvonček v zakristiji, zahrume orglje in nakrat se jame pomikati na okrog sprevod, ozarjen z mično lučjo, ki koraka mimo glavnega altarja in desne strani cerkve tiho v kapelico sv. Vavclava. Sprevod bo verjetno prirejen v tem redu, kakor se to godi ob času večernice; drugačnejšega reda si niti ni bilo moči misliti.

Spredej zagledaš leskeče se kovinske svetilnice, gotovo jih poneso angéłji, kdo neki drugi; ako ne oni? Potem, kdo neki pojde namesto pevcév? Treba si morda domišljevati da se vdeleže sprevoda te kamenite figure, ki se nahajajo zgoraj v „trilorijski“; češki kralji, kraljice luksemburške vladarske hiše, nadškofje, kanoniki, stavbarli cerkve itd. Sedanji kanoniki gotovo ne pojdejo, ker so prehudi, zlasti ne kanonik Pešina! On je izmed vseh najhujše žalil moje občutke. Nekoč po večernicah mi je dal zausnico zaradi tega, ker sem težak kovinski svetilnik držal nekoliko krivo.

A ko me je poprej cerkovnik spustil v zvonik, da sem mu pomagal pozvoniti k večernicam, kar se je bilo zgodilo prvič v mojem življenju, sem bil jaz tam zgoraj popoln gospodar sredi teh zanimivih bakrenih velikanov; ko pa sem se po končanem delu vrnil navzdol najbolj židane volje, je kanonik Pešina stal pri stolu in v tem hipu vprašal cerkovnika: „Kakšen osel je bil ondi? Saj je zvonil kar plat zvona.“

Predstavljal sem si v svoji domišljiji, kako ti stari gospodje s kameniti očmi popolnujejo sprevod. Toda čudna stvar! Nikakor se jih nisem mogel predstavljati s truplom in nogami; pred vsem drugim sem videl samo doprsne kipe, ki so se pa vendar dvigali tako, kakor bi hodili. Za njim menda pojdejo vsi ti praški nadškofje, ki leže zadi v kapelici Kinskih, za njimi srebrni angéłji sv. Janeza Nepomuka, a za temi sam srebrni sv. Janez s križem v roki. Za njimi se dvignejo kosti sv. Zigmunda, zgolj nekoliko kostij na rudeče blazinici, kreta pa se tudi sama blazinica. Takoj za temi pojdejo vsakovrstni vitezi v oklepih, za njimi kralji in vojvodi iz vseh tukajšnjih mavzolejev, nekateri

* Kraljevi mavzolej, prirejen po cesarju Rudolfu II. 1689. l. za umrle člane luksemburške vladarske hiše.
** „Triforium“ — hodnik v cerkvi.

izmed njih so pokriti z razkošnim navzdol visečim pokrivalom iz rudečega mramorja, drugi pa, h katerim pripada tudi Jurij Podjebrad, so pokriti z lepim marmorom. A za njimi pojde sv. Vavclav s kelihom v roki, pokrit s srebrnim nebom. On se odlikuje s svojo visoko, mladostno, krepko rastjo. Na glavi ima namesto „kvadratke“ preprosto medeno čelado, toda vrhu rižaste srage, ki čuva telo, nosi na sebi leskečo se svilnatno mašno opravo. Kostanjevi lasje se mu razkošno vsipavajo v kodrih po plečih, lice izraža vzvišeno milino in mir. Čudno je, kako sem si znal povsem razločno predstaviti izraz tega lica, velike plave oči, lice cvetoče od zdravja, mehke volnene brke, in pri tem se ti je vendar zdelo, kakor da bi to lice ne bilo vstvarjeno iz mesa in krvi, marveč iz mirno se leskečega bleska.

Predstavljačoj si ves ta pričakovani sprevod, sem zaprl oči. Tišina, utrujenost in vtis domišljije so močno vplivali na me. Premagal me je spanec in mi spodbil noge. Toda kmalu sem skočil znovič po koncu ter premeril z očmi vso prostrano cerkev. Povsod je bilo mirno in mrtvo kot nekda, toda sedaj je ta mrtvaška tišina delala na me povsem drug vtis. Začutil sem ob tem času grozno utrujenost; telo mi je postajalo otrplo od mraza in radi tega se me je polastil nekak nepopisen, a poleg tega še huje moreč strah. Nisem vedel, česa se bojim, toda bal sem se in slaba otročja pamet ni videla v ničemer kake podpore.

Zgrudil sem se na stopnico ter se bridko razjokal; nemara glasneje kakor drugokrti in evo — kakor v odgovor — začul nad seboj gostolenje ptičic. Istina, nisem tukaj sam, zakaj vrabci prenočujejo tukaj z menoj! Zares, dobro mi je bilo znano njihovo skrivališče. Nahajalo se je tam zgoraj med tramovi uprav nad stopnicami. To je bilo njih cerkveno skrivališče, ki je bilo varno pred razbrzdanimi fantalini. Sleherni izmed nas je mogel posegniti tjekaj z rokami, česar pa mi nismo učinili nikdar.

Urno sem napravil sklep in s pridržano sapo jel se povsvepavati navzgor po stopnicah. Bil sem že tik tramov in previdno sem še enkrat izpustil sapo, stegnil roko ter že držal v njej vrabca. Prestrašena ptica je jela vreščati na vso moč ter me ščipati v prste, toda jaz je nisem izpustil. Pod svojimi prsti sem čutil, kako močno je vtrpalo njeno toplo srce in sedaj me je zapustil ves strah. Že se nisem čutil osamljen; nasprotno, zavest, da sem močnejši, nego je ta tičica, me je napolnjevala z novim pogumom.

Naučil sem se držati vrabca dalje časa pri sebi. Sedaj me ne bo več strah, a tudi zaspati mi ne bo moč. A vrhu tega ne more biti več daleč do polnoči. Hočem pozorno poslušati bitje ure. Nastanim se tu na dveh stopnicah, roko z vrabcem si pritisnem k prsim, a obrnjen z licem proti kapelici

sv. Vavclava, sem čakal, če mar ne zapazim v njeni notranjščini luč pred začetkom čudovite službe božje.

Vsedem se ter jamem zreti v okno. Bilo je še dovolj temno. Ne vem, koliko časa sem gledal tako, kar nakrat svetloba v oknu postane svetlejša, prikaže se sinjava, čem dalje tem bolj jasnejša in čistejša, dokler se mi končno ni pokazalo, da vidim pred seboj pravo, višnjevo nebo. Ob enem je v stolpu jela biti ura in udarec je sledil za udarcem brez števila v brezkončnost.

Nakrat sem se zdrnil vsled bolečin, ki mi jih je povzročal hlad. Vse telo mi je bilo nekako pobito in polomljeno. Moje oči, se mi je zdelo, so zrle v nekakšno gorečo peč in v ušesih mi je nekaj grozno žvižgalo in treskalo.

Takoj sem se vzdramil. Ležal sem na tleh stopnic, stiskal si roko k prsim, toda v roki nisem imel ničesar. Meni nasproti se je nahajalo okno kapelice sv. Vavclava, od znotraj osvetljeno. Male orglje so donele in razlegala se je pobožna, dobro mi znana svetonočna pesem.

Kaj je to maša sv. Vavclava? Ne verujoč svojim očem, sem skočil na noge ter se jel potihoma bližati k onemu oknu, ki je držalo na nižji kor. Od ondod sem bojazljivo gledal navzdol.

Pri altarju je duhovnik daroval sveto daritev. Stregel mu je eden izmed strežnikov, ki je bil ravnokar povzvenkljal pred povzdigovanjem.

Kakor bi trenil, se je vprl moj pogled na znani mi prostor v klopi. Ondi je kakor zmiraj klečala moja mati s pobešeno glavo ter se trkala ob prsi. A poleg nje je takisto klečala moja teta iz Starrega mesta.

Evo, mati je dvignila glavo in jaz sem videl, da so po njenem licu curljale solze.

Mahoma mi je bilo jasno srce. Sram me je bilo do smrti; bil sem povsem nesrečen. Glava me je hipoma jela boleli, in vrtelo se mi je. Zalost radi matere, ki je brčkone objokavala svojega otroka in kateri sem povzročil tako bridko gorje, mi je stisnila srce ter mi povsem pridržala dihanje. Hotel sem čim najurnejše steči navzdol, toda noge so mi nakrat odpovedale službo, moja glava je butila ob steno in jaz sem ležal na tleh. Na svojo veliko srečo sem se kmalu glasno razjokal. Iz početka so me solze palile nalik ognju, potem pa so mi polajšale gorje.

Se je bilo temno in škropil je hladen dež, ko je narod jel valiti se iz cerkve. Prestrizen, v svojih nadejah prevarjani mladi junak je stal pri cerkvenih durih, toda nihče se ni zmenil zanj.

Pa tudi on se ni zmenil za nikogar, in samo takrat, ko je šla iz cerkve ob enem s teto stara mati, je ona nepričakovano začutila vroč poljub na uveneli, gubčasti svoji roki.

Zahvala.

S tužnim srcem se podpisani vsem sorodnikom, znancem in prijateljem najtopleje zahvaljujemo za podane dokaze srčnega sočutja že med dolgo boleznijo in ob smrti naše ljube soproge in matere

Lucije Verhošek

katera je v 64. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspala. Zahvaljujemo se za obilno udeležbo pri pogrebu, s katero so dragi pokojnici izkazali zadnjo čast. Zlasti se zahvaljujemo čast. duhovščini, č. gosp. župniku Mart. Medved v Laporju, čast. g. provizorju Ivanu Grobelšek in č. g. dr. Fr. Lukman in vsem, kateri so ranjsko sp emljali k zadnjemu počitku.

Naj ji bo zemlja lahka! 255 1-1

Gornja Bistrica pri Sl. Bistrici, 12. aprila 1907.

Franc Verhošek, soprog. Julijana Verhošek, hči.
Karl Verhošek, Vincenc Verhošek, Franc Verhošek, sinovi.

Marijine kapljice.

Te kapljice se rabijo za vse notranje in zunanje bolezni — to je do sedaj najbolje hišno zdravilo, ki izvrstno deluje in pomaga v mnogih boleznih. Osobito deluje izvrstno proti protinu (gihtu), reumatizmu, bodanju, trganju, glavobolu, zobobolu, prsobolu, kašlju, prehlajenju, sušici, jetrni in bubrežni bolezni, želodčni in črevesni bolezni, napihavanju, grču, zgagi, proti bljuvanju itd. Krepi živce in telo, torej neobhodno potrebno za vsako hišo.

Imam tisoče zahvalnih in priznalnih pisem.

Delujejo izvrstno in zanesljivo. — Dobrega in ugodnega okusa so, tako, da jih vsak rad vzame in tudi otroci.

Cena je franko na vsako pošto: 785 (10-10)
12 steklenič (1 tucat) 5 K, 24 steklenič (2 tucata) 8-60 K
36 steklenič (3 tucate) 12-40 K.

Manje od 12 steklenič se ne razpošilja.

Prosim, da se naročite samo od mene pod naslovom:

Ljekarna k zlatemu orlu, Pakrac, Slavonija.

Demetrij Glumac

kotlar

Ptuj, Poštna ulica

priporoča spoštovanim kmetovalcem kotle in najboljše brizgalnice, pri katerih jamči za dobro in trpežno delo.

Popravki vsake vrste ceno in hitro.

Vinogradniki pozor!

Imam še 6000 komadov ameriansko na suho cepljenih trt I. vrste in sicer: 3000 silvanca, 3000 laškega rizlinga, 4000 belega burgundca in 500 šipona. Trte so sedaj izkopane, dobro zaraščene in dobro vkorenjene. Cena I. vrste komad po 20 vin. — Oglasiti se je treba hitro!

Janez Toplak,

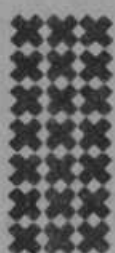
trtničar

Kukova, p. Juršinci, via Ptuj.

Somišljeniki! Agitirajte za kandidate Slov. kmečke zveze!

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta 19 v Medjatovi hiši, v pritličju, Dunajska cesta 19

sprejema: zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi; 2. zavarovanja zvonov proti poškodb; in 3. zavarovanja za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaju za življenje in nezgode. — Pojasnila daje in sprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice ter postreže na željo tudi s preglednicami in ceniki. — Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico. — V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Glavno poverjeništv za Spod. Štajersko in Koroško g. Avg. Weixl, Maribor.

Edina domača zavarovalnica! — Svoji k svojim!

